

2Kor; 5:17-21.

Békétlen világban élünk. Állandóan van háború a világban. Hála Istennek, nálunk háború nincs, de azért sajnos béke sincs. Félelmetes az gyűlölködés, kiabálás, ami pl. az interneten van. De a béke hiánycikk igen gyakran a családokban is. Ott is marják egymást. Mert a béke nincs ott a szívekben. Békétlenség van a sorsunkkal kapcsolatban is. Mert a bűn szörnyű következménye, hogy az embernek nincs békéje az Istennel. De helyre állhat a béke.

Igaz, csoda kell hozzá. Igaz, Isten cselekedetére van szükség. De lehetséges, mert Isten cselekszik, és megteszi a csodát. „*Ő békéltetett meg minket önmagával Krisztus által*” – így olvastuk. S ha valakiben ez érvényre jut, az akkora változást eredményez, hogy arra az apostol azt mondja, hogy új teremtés az. A régi elmúlt, és íme, új jött létre. Hadd illusztráljam ezt pont az apostol életével. Saul, aki egy erőszakos, másokat, olyan embereket, akik neki semmit sem ártottak a hitükért megkínózni, esetleg megölni is kész ember volt, mert dúlt benne a harag és gyűlölet. S ő olyan belső békességet kapott, hogy teljesen új emberré lett. Nem csak a neve változott meg Pálra, hanem a jelleme is egészen új lett. Olyan békesség lett a szívében, miután befogadta Krisztust, hogy amikor őt verték meg a hite miatt, és zárták be börtönbe, nem dühöngött vagy átkozódott, hanem énekkel dicsérte az Urat, s mikor Isten megszabadította, szeretettel szolgált azok felé, akik a rabtartói voltak. Megtehetette, mert a szívében békesség volt. Mert aki Istennel békében van, az önmagával is meg tud békélni. El tudja fogadni a sorsát. Megbékél vele. S nem feszíti az a belső indulat, melyet a kifelé irányuló gyűlölködéssel vezetne le.

S ez lehetséges, mert Isten munkálja ki az ember számára a békességet. A kereszten. Mert a kereszttel nem csak azt mutatja meg, hogy mennyire haragszik Isten a bűnre, arra a bűnre, ami megrontotta és elvette az ember békességét, hanem azt is, hogy mennyire szeret minket. A kereszttel áll, mint egy nagy felkiáltójel Isten szeretete mögött. *Ember! Lásd már meg, értsd már meg, hogy nem kell menekülnöd, nem kell elfutnod előlem! Vedd már észre, hogy halálosan szeretlek! Vedd észre, és gyere hozzám, hogy megmenthesselek. Gyere, hogy megtelheszen a szíved békével. Gyere!* – ezt mondja nekünk a kereszten a bűnösökért szenvedő, kínozott imádkozó Isten. S ha ezt el tudjuk fogadni, s ha Krisztusban vagyunk, és benne tudunk maradni, akkor békességünk van. Bár a világ körülöttünk háborog és tombol, a mi szívünkben mégis ott van az Isten békéje. S nem azért, mert közönyösek vagyunk a világban történő dolgokkal és a világban élő emberekkel szemben. Hanem azért, mert Jézus, a köszikla, életünk alapja ad nekünk belső stabilitást. S ha a békétlen indulatok mégis kezdenék átvenni tetteink és szavaink, tehát viselkedésünk felett az irányítást, akkor az azt jelenti, hogy a köszikla alapról, Jézusról, kezd életünk lecsúszni az ingoványra. Ilyenkor tudatosan kell újra nagyon belekapaszkodnunk Jézusba. Annál is inkább, mert a belső békére küldetésünk végrehajtása szempontjából is nagy szükségünk van. Ugyanis az az Isten, aki önmagával megbékéltetett minket Krisztus által, ránk bízta a békéltetés szolgálatát. S ez nem egy egyszerű feladat.

Akinek vannak olyan gyerekei, akik esetleg néha veszekednek egymással, az pontosan tudja, hogy milyen nehéz békéltetni. A veszekedős felek gyakran úgy élik meg a békét munkáló személyt, hogy a másik oldalán áll, nem érti meg őket eléggé, s haragszanak, hogy nem igazat ad, és ledorongolja a másikat, hanem békéltetni akar. Épp ezért könnyen lehet, hogy mindkét fél megharagszik rá. Isten mégis ránk bízta a békéltetés szolgálatát. S az első lépés az ebben a szolgálatban, hogy Istennel próbáljuk megbékéltetni a háborgó, dúló-fúló embereket. Ránk bízta, hogy Krisztusért járjunk követségben, s tolmácsoljuk Isten kérését az embereknek: Béküljete meg az Istennel! Persze nem pont e szavakkal érdemes odafordulni az Istentől idegenkedő emberekhez. Mikor Isten békességet munkáló bűnbocsánatát hirdetjük, meg Jézus értünk hozott áldozatát, először még ezt sem értik emberek. Okosabb a békéltetést azzal kezdeni, hogy egyszerűen csak Isten szeretetéről beszélünk nekik. Ezt egy kicsit jobban értik úgy elsősre is. De hinni ezt is csak akkor hiszik, ha nem csak a szavainkkal hirdetjük nekik, hanem a saját irántuk felmutatott szeretetünkkel is. Mert a szavak kevesek. Főleg meg, ha szavaink arrogánsak, kioktatók, lekezelők, akkor meg nem csak eredménytelenek, hanem kifejezetten kontra produktívak is. Ellentétes hatást érnek el, nem a megbékélést szolgálják, hanem újabb haragot gerjesztenek. Ha Istennek engedelmesen végezni akarjuk a ránk bízott munkát, a békéltetés szolgálatát, akkor azt csak úgy lehet tenni, ha engedelmesek vagyunk a szeretet parancsának végrehajtásában is. Szeresd felebarátodat! – S az emberek próbára fogják tenni szeretetünket. Pálét is próbára tették. Nem csak a börtönőr, aki felé – bár goromba volt Pállal – Pál mégis szolgált, hanem a korinthusiak is, akik bár Páltól kapták az evangéliumot, mégis megkérdőjelezték apostolságát. De próbára tették az emberek Jézus szeretetét is. Olyannyira, hogy szögeket vertek testébe. És Jézus imádkozott értük. Ne legyen kétségünk, a mi szeretetünket is próbára fogják tenni, s próbára teszik már most is, ha végezzük a békéltetés szolgálatát. De ha kitartóan szeretünk, akkor a szolgálatunk eredményes lehet. De csak akkor, ha kitartóan szeretjük Jézust, azaz azon a kösziklán áll életünk, mely képes elnyelni az éppen békéltetett ember haragjának lökéshullámaint.

De a békéltetés szolgálata nem csak ebben az Isten és ember közti dimenzióban értelmezhető. Fontos az

emberek közti béke munkálása is. Különös aktualitást ad most a békéltetés szolgálatának az, hogy egy felpörgetett kampány után vagyunk. A kampányban természetes a harc. Mindenki vehemensen próbálja győzködni a többieket, hogy mi lenne a jó. Nem biztos egyébként, hogy a kampányban is nagyon jó a fékevesztett vehemencia, de az biztos, hogy most már nem az a keresztyén ember dolga, hogy még tovább hergelje az embereket. Aki győztesnek érzi magát, örüljön. Szabad örülnie. De ne provokálja azt, aki meg szomorú. Aki vesztesnek érzi magát, szomorkodjon. Szabad szomorkodnia. De felesleges indulatokat szítva kígyót, békát kiabálnia. Higgyük el, van erre pont elég Istent nem ismerő ember. Provokátorral és indulat szítóval jól áll a világ nélkülünk is. Nekünk Isten más küldetést adott. A békéltetés szolgálatát. Aki ezt teszi, jól teszi. – Legalábbis az én igeértésem szerint. S ez nem azt jelenti, hogy nem szabadna beszélni a hatalmon lévők vagy a hatalomra vágyók erényeiről vagy bűneiről. Nem ezt jelenti. Hisz ez nem lenne hiteles. De azt igen, hogy a békéltetés szolgálata előrébb való. Mi, keresztyének ebben járjunk az élen! A békesség és szeretet munkálásában.

Viszont a társadalom porondjáról térjünk csak vissza a magunk portájához. Mert sajnos nem úgy áll a dolog, hogy míg a világ háborog, a keresztyénség a béke szigete. Bár így lenne! Érezzük, így kéne lennie. De a gyakorlatban sajnos nem mindig van ez így. S nem csak a felekezetek közt nincs mindig béke, hanem akár egy felekezeten belül, vagy egy gyülekezeten belül sem. És ez bármennyire nem jó, bármennyire botránkoztató, mégis azt mondom, szükségszerű. Mert a gyülekezetbe bekerülnek a megtérő emberek. De ez nem jelenti azt, hogy már mindenki rögtön száz százalékos krisztusi jellem. Sőt. Úgy vélem, hogy száz százalékos egy sincs közöttünk. Csupán azt jelenti, hogy elkezdődik bennünk az újteremtés. Isten lelke elkezdi formálni minket. S lehet, valamiben gyorsan formálódunk, más területen meg elakadunk. Szokták mondani, hogy az ember fokozatosan tér meg, utoljára a pénztárcája szokott. (Tehát az adakozásán látszik meg legkésőbb, hogy keresztyén.) Én a mi közösségünkben nem feltétlen tapasztalom ezt. Bár nem mindenki tizedfizető közülünk, de szerintem az alázat, az ízlésbeli tolerancia, a megbocsátásra való készség, a figyelmesség, olyan területek, amelyek nem feltétlen könnyebbek, mint a pénzünkől áldozni. S ha valamely területen megakadok, a kísértő biztos teremt olyan helyzetet, hogy az elakadásom békétlenséget szíthasson a gyülekezetben. Mert arrogánsan szólok. Vagy érzékenységemet a megbocsátásnál fontosabbnak gondolom. Vagy az elképzeléseimből nem tudok engedni. És máris kész a feszültség, a veszekedés. Botrány, ha keresztyén hittestvérek nem tudnak egymással szóba állni. Botrány, de előfordul. Viszont nem kell ettől föltétlen kétségbe esni. Nem kell ebben rögtön az ördög diadalát látni. Amikor ilyen helyzetbe keveredem, akkor megláthatom benne a kegyelmes Istent is. Megláthatom, hogy Isten ad most nekem lehetőséget a fejlődésre. Elakadtál az alázatban? Ne félj! Isten majd hoz neked olyan szituációt, hogy gyakorolhass kicsit. S ha elsőre nem megy? Ne ess kétségbe! Isten majd ad bőven pótvizsga lehetőséget. Mert Jézus képére akar formálni. S ha te is erre vágysz, akkor Isten ad helyzeteket, melyekben elakadásaidból továbbléphetsz. Erre is kiváló lehetőség a békéltetés szolgálat. Keresd a békességet azzal, akivel a gyülekezetben nehézséged van! Gyakorold a bocsánatkérést és a megbocsátást! Gyakorold a megbékélést, hogy hitelesen végezhess a békéltetés szolgálatát! Lehet, nehéz feladatnak tűnik ez, pedig könnyebb, mint a világban. Hisz itt – legalábbis elvileg – valamennyien tudjuk, hogy a békességre kell törekednünk. A világban ez nem így van. Itt tehát könnyebb. Ez itt gyakorló pálya. Mikor köztünk nincs béke az egyrészt botrány, de másrészt egy gyakorlási lehetőség a békéltetés szolgálatához.

És érdemes gyakorolni. És érdemes békéltetni. Érdemes, mert ha sikerül békét teremteni, az nem akármilyen boldogság. S nem én mondom ezt, hanem Jézus, aki a boldogság egyik titkaként árulja el nekünk: Boldogok, akik békességet teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek. Tartozzunk közéjük! Ámen.

1. Ki békéltetett meg minket Istennel?
 2. A bűnbocsánatnak milyen szerepe van a megbékélésben?
 3. Milyen szolgálatot bízott ránk Isten?
- a) Könnyű békességben lenned a sorsoddal, megbékélni ételled, körülményeiddel? Van a szívedben olyan vágy, amiről tudod, hogy sose fog beteljesülni? Mit tudsz kezdeni vele?
 - b) Ha valami felbosszant. Ha indulatos leszel. Segít az Istennel való kapcsolatod abban, hogy megnyugodjál? Egyáltalán eszedbe jut, hogy Istennél ilyenkor békességet keress, vagy jobban szeretnéd, ha igazságot szolgáltatna neked, és lesújtana arra, aki felbosszantott?
 - c) Hogyan vagy benne a békéltetés szolgálatában? Segíted, hogy megbékéljenek a körülötted élők Istennel, magukkal és egymással, vagy inkább gerjeszted a feszültséget?
 - d) Családban vagy gyülekezetben van olyan személy, akivel konfliktusban vagy, vagy legalábbis nehéz érzéseid vannak vele szemben? Szerinted mit kéne tenned, hogy növekedjen a békesség?
 - e) Neked a hit prédikációban felsorolt területei közül melyikben a legnehezebb növekedned?